

[Hlavní stránka USA](#)

Údolí smrti - Death Valley

Kdo má rád sluníčko a chce si pořádně užít tepla, má pro to vynikající příležitost v americkém Death Valley (Údolí smrti), které leží na hranici Nevady a jižní Kalifornie. Název určitě zní strašidelně a samotná skutečnost to jenom potvrzuje. Všechno se zde točí kolem tepla, nebo spíše pekelného vedra. Údolí je vyhlášené nesnesitelným žárem – během letních měsíců je tady běžně kolem 50 °C a to řadí Death Valley mezi nejteplejší místa planety. Nejvyšší teplota v Údolí smrti byla naměřena 10.7.1913 a dosáhla 56,7 °C ve stínu. To bylo ale ve Furnace Creek. Podle těch, kteří žijí v Údolí smrti na stálo, je nejteplejším místem Badwater, které je nížeji položené než Furnace Creek – podle neoficiálních měření zde dosáhla teplota ve stínu přes 60 °C.

Od listopadu do března je počasí mírnější s teplotami mezi 15 a 20 °C a v zimě jsou obvyklé teploty kolem +5 °C. Vůbec nejnižší naměřená teplota v Údolí smrti byla -9,4 °C. Ve vyšších nadmořských výškách je obvykle sníh od listopadu do května.

I s nadmořskou výškou je to v Údolí smrti zajímavé. Tektonický prolom má nejnižší místo 85 m pod hladinou moře a těsně nad údolím se od západu zvedá pohoří Panamint s nejvyšším vrcholem Telescope Peak 3368 m nad hladinou moře. V Údolí smrti je tedy nejnižší místo na celé západní polokouli a zároveň maximální výškový rozdíl celého kontinentu.

Údolí smrti je poušť, kde téměř vůbec neprší, ale srážky, které spadnou v horách, mohou přinést na některých místech v údolí i záplavy. Přestože jsou tady podmínky pro život více než nepříznivé, úplně mrtvé to zde není. Zoologové a botanici si dali práci s hledáním a to, co našli, i je samotné docela překvapilo – 1042 druhů rostlin, 51 druhů savců, 36 druhů plazů, 5 druhů obojživelníků, 346 druhů ptáků a dokonce 5 různých druhů ryb.

V Údolí smrti žili (a dodnes žijí) i lidé. Ti nejstarší – indiáni Nevarové – sem přišli už před 9000 lety. To ale Údolí smrti podle všeho vypadalo úplně jinak. Jednak zde byla jezera, klima bylo mírné a žila zde spousta lovné zvěře. Další indiáni, kteří toto místo osídlili zhruba před tisíci lety (pouštní Šošoni) už museli s přírodou bojovat více. Byli to nomádi, kteří se živili jak lovem zvířat, tak i sběrem plodů. V údolí byli ale pouze v zimních měsících, v létě utíkali před nesnesitelným vedrem do hor.

První běloši se do Údolí smrti dostali až na začátku 19. století. Není až zas tak těžké uhádnout, o koho se jednalo. Je zde přece „Divoký západ“ a v Kalifornii došlo k objevení ložisek zlata. Jedna skupina osídlenců si chtěla v roce 1849 přes údolí zkrátit cestu do Los Angeles. To, že se nejednalo o nejlepší nápad, poznali až později. V údolí zabloudili, došly jim potraviny, voda a nakonec zůstalo jejich jediným jídlem kosti vařené ve volské krvi. Přesto se po několika týdnech z údolí šťastně dostali pryč, ale jejich zážitky daly celé této oblasti varovné jméno.

Pro někoho ale název Údolí smrti příliš varující nebyl a další výpravy zde hledaly zlato, stříbro a často i mnohem méně ušlechtilé nerosty, na kterých se ovšem dalo vydělat také. Vyroستlo zde několik městeček - Panamint City, Ballarat, Chloride City, Rhyolite, Harrisburg, Greenwater, Skidoo a

Leadfield, které ale většinou stejně rychle zanikly.

Určitě nejvýnosnější byla těžba boraxu, který byl v Údolí smrti objeven v roce 1873. Vytěžený borax bylo nutné dopravit na železnici, která byla vzdálená více než 260 km. Dopravu zajišťovalo 20 mul, které se staly symbolem Údolí smrti a objevovaly se i na pohlednicích.

Na začátku 20. století se Údolí smrti začalo stávat i cílem turistů. Zatímco v roce 1920 zde bylo pro turisty postaveno jen několik velmi jednoduchých příbytků, už v roce 1927 postavila společnost těžící borax ve Furnace Creek první hotýlek. Údolí se rychle stalo velice populární a návštěvníků (především v zimních měsících) rychle přibývalo. V roce 1933 byla oblast 7770 km² v Údolí smrti vyhlášena národním parkem a v roce 1994 došlo ještě ke zvětšení parku na téměř dvojnásobek jeho původní rozlohy.

Když chcete navštívit Údolí smrti dnes, je to mnohem jednodušší, než to měli první návštěvníci. Přes údolí vede asfaltka, na několika místech jsou hotely a informační centra. Při jízdě autem je třeba si dát pozor pouze na to, že zde nejsou benzínové pumpy. Přesto je dodnes návštěva tohoto místa spojena nejen s romantikou, ale i nepohodlím, které dokáže připravit nesnesitelný žár.

Původně jsme se také v Údolí smrti nechtěli dlouho zdržovat, ale naši italská kamarádi, se kterými jsme se seznámili, nás přemluvili na delší výlet. Ještě před vjezdem do Údolí smrti je odbočka k městečku Rhyolite, z přelomu 19. a 20. století. Tady je vidět, z čeho všeho si někteří osadníci stavěli své příbytky. Jeden dům byl postavený z lahví, z úplně obyčejných flašek, téměř jistě od alkoholu.

Konečně už vjíždíme přímo do Údolí smrti, do ďáblovy tlamy, jak bylo také některými cestovateli v 19. století nazýváno. Ačkoli je ještě ráno, už začíná být čím dál tím větší vedro a i když je v autě klimatizace, tím jak se otevírají dveře, tak se horký vzduch ani zdaleka nestačí ochlazovat. Přestože je to poušť, všude jsou samé skály, které mají různé barevné odstíny podle prvků, které jim ty barvy daly - od červené přes modrou až do zelena.

Jedeme k nejnižšímu místu Badwater, kde je slané jezero, (v létě spíš louže) a všude kolem té louže je spousta soli. Ze soli je úplná kůra, po které se může i chodit. Ale opatrně!

Na Badwater určitě neměla dobré vzpomínky jedna karavana cestovatelů, která místu dala jméno (Špatná voda). Zvířata když viděla vodu, tak se hnala jako o život (o ten také v tom horku šlo), ale pak jim asi do smíchu moc nebylo, když i se svými lidskými průvodci přišli na to, že voda je nesnesitelně slaná.

Ve Furnace Creek si dopřáváme malé občerstvení, kterého máme opravdu zapotřebí – teploměr tady dnes ukazuje 49 °C ve stínu. Před Stovepipe Village jsou i písečné duny, kde to konečně vypadá jako poušť podle našich představ.

I tady se musí chodit opatrně, protože komu napadá rozpálený písek do sandálů, tak se doopravdicky popálí a z popálení naskočí i doopravdické puchýře.

Ve Stovepipe Village u motelu s bazénem stavíme večer stan. Kdo v Údolí smrti nikdy nebyl, sotva uvěří, že málokterá věc je tady tak příjemná, jako vykoupaní v bazénu. Schválně jsme se šli podívat na teploměr a nevěděli jsme, jestli mít radost, nebo ne, protože se sice ochladilo, ovšem zas tak drasticky ne. V deset večer bylo 40 °C. Těšili jsme se na ranní chládek, což byla úplně marná naděje. V půl osmé ráno je totiž 35 °C. Ještě že je poblíž obchůdek, kam jdeme nakoupit pití a konečně odjíždíme z té rozpálené pece.

Zobrazeno: 38 x

From:

<https://cesty.in/> - Cestovatelské stránky

Permanent link:

https://cesty.in/udoli_smrti_death_valley

Last update: **2024/05/30 18:51**

